

YÊU VÀ HẬN NƯỚC MỸ

Lâm Lễ Trinh

“Leading the world means acting

not as its commander in chief but as its concierge”

(Michael Mendelbaum)

Sau khi chiến tranh lạnh chấm dứt, Hoa kỳ là siêu cường duy nhất trên địa cầu với sức mạnh vô địch về kỹ thuật, kinh tế và quốc phòng. Dĩ nhiên, sự kiện này gây lo ngại và ganh tị khắp nơi.

Ngày 20.9.2002, chính quyền George W. Bush công bố văn kiện xác định “chiến thuật quốc gia an ninh của Hoa kỳ.” Tân kiến trúc địa lý chính trị gồm có, trên thượng đỉnh, một siêu cường độc nhất là Hoa kỳ “đang nắm ngôi bá chủ về quân sự” và không do dự “hành động đơn phương, nếu cần, để thực hiện quyền tự vệ bằng cách tấn công để phòng ngự.” Nói cách khác, khi nhận định có “một đe dọa cấp bách”, Hoa kỳ sẽ can thiệp “ngay trước khi mối hiểm nguy cụ thể hóa” Trên thực tế, Mỹ tái lập “quyền ra tay trước” được Hitler áp dụng năm 1941 chống Nga xô và được Nhật nêu ra, cùng năm đó, để tấn công Trân Châu Cảng tại Hawaii. Chính sách này cũng xoá bỏ nguyên tắc căn bản của Luật quốc tế ghi trong Hiệp ước Westphalie, năm 1648, quy định rằng một quốc gia không thể can thiệp bằng võ lực vào nội bộ của một xứ có đầy đủ chủ quyền. Tổ chức OTAN đã bất chấp nguyên tắc vừa nói khi tham chiến năm 1999 tại Kosovo. nhân danh “quyền can

thiếp vì lý do nhân đạo”

Với chủ trương preventive strike, Hoa kỳ chấm dứt nền trật tự quốc tế thiết lập năm 1945 bởi Liên Hiệp Quốc cuối Đế nhị Thế chiến, Một thập niên sau ngày bức tường Bá Linh sụp đổ năm 1989, Hoa Thịnh Đốn xác định một cách ngạo mạn, vai trò “lãnh tụ toàn vũ, global leader ” của mình. Nhớ lại, trước đây, mọi gán ghép nhãn hiệu “bá quyền” vào Hoa kỳ bị xem như một “hành động chống Mỹ ấu trĩ.” Ngày nay, các hợp tác viên điều hâu của Tổng thống G.W.Bush coi sứ mạng hướng dẫn toàn cầu là một vinh dự. Vụ cảm tử quân Al- Qaida tấn công The Twin Towers và Ngũ Giác Đài ngày 11.9.2001 tạo cơ hội cho Chính phủ Bush tuyên bố tình trạng khẩn trương vô thời hạn. Khi ghép Irak, Iran và Bắc Triều tiên vào “Trục Tội Ác”, Tổng thống G.W.Bush lớn tiếng cảnh cáo Thế giới “Không đứng về phía chúng tôi là chống chúng tôi!” Hoa kỳ nghĩ đã đến lúc công khai đòi hỏi quy chế của một ‘Đế quốc Tốt, Empire du Bien’. Với quy chế này, Hoa kỳ đóng vai trò Rome của thế kỷ XXI, bảo vệ Tự do và Dân chủ trên địa cầu. Hoa kỳ tin tưởng những “giá trị tối thượng” của mình có tính cách ưu việt .

1 - SỰ KẾT HỢP TẠI HOA KỲ XUNG QUANH NHỮNG GIÁ TRỊ TỐI THƯỢNG

Ngày 11.9.01, Al-Qaida không những sát hại 3000 dân vô tội mà còn khơi động một phản ứng chính trị gây chuyển khó tiên đoán được diễn biến. Đối với đa số người Mỹ, Ben Laden và đồng chí khiêu chiến Hoa kỳ và, đồng thời, tấn công những nguyên tắc Công lý và Tự do do nước vĩ đại này đại diện.

Để ủng hộ cuộc thánh chiến chống khủng bố của Tòa Bạch Ốc , lưỡng viện Quốc hội Mỹ, gồm có Cộng hòa và Dân chủ, quên đi mất những thập niên dài đấu tranh bảo vệ những quyền tự do dân sự và đã đồng thanh thông qua đạo luật The USA Patriot Act cho phép G.W.Bush dùng “tất cả mọi phương tiện cần thiết và thích hợp” chống Al-Qaida. TT Bush đáp

ứng bằng cách tuyên bố Irak, Iran và Bắc Triều Tiên (không liên hệ đến vụ 9.11) là thành viên của Trục Ma Quỷ, the Evil Axe. Đồng thời, Bộ trưởng Quốc phòng Donald Rumsfeld cho biết cuộc chiến chống khủng bố sẽ kéo dài như Chiến Tranh Lạnh. Sự tấn công New York và Washington đã đẩy mạnh khuynh hướng thiên hữu của xã hội Mỹ bắt đầu từ 1978-1979. Khuynh hướng này càng thấy rõ khi ứng cử viên Al Gore từ chối phê bình bản án của Tối Cao Pháp Viện xác nhận G.W.Bush đắc cử Tổng thống vào tháng chạp năm 2000.

Sự biểu đồng tình của đảng Dân chủ trong chiến dịch chống kẻ thù bên ngoài khiến cho hoạt động chính trị trong xứ bị “đông lạnh cho đến có lệnh mới”, như ở nước Anh thường nói. Một kỷ nguyên hòa hợp lưỡng đảng (bipartism) bắt đầu. Bởi thế, Quốc hội và giới truyền thông Hoa kỳ không làm lớn chuyện khi vụ xì căn đan tham nhũng Enron bùng nổ; khi Chính phủ Bush vi phạm Hiệp ước Genève bằng cách xử tệt tù binh Al Qaeda tại Guatanamo (Cuba) và khi Hành pháp quyết định truy tố các nghi can trước một Tòa án Quân sự Đặc biệt và tiếp tục giam họ dù Tòa có tha bổng.

Một hiện tượng đáng chú ý khác: Giới trí thức thiên tả tại Mỹ, từ bình luận gia Paul Berman (của tạp chí dân chủ-xã hội Dissent), tác giả Todd Gitlin (nguyên chủ tịch của tổ chức phản chiến Students for a Democratic Society, thập niên 60) cho đến Christopher Hitchen (bình bút của tuần báo thiên tả The Nation), Michael Walzer..vv.. cũng đưa ra những lập luận mới để bênh vực chính sách của G.W.Bush và đã kích cánh Hồi giáo chính thống, quá khích và phản động. Đại cương, họ cho rằng Hoa kỳ không thể làm chuyện xấu. Các nguyên tắc nền móng của xứ này, thật vậy, công bằng và hợp đạo lý. Cái tội lớn của Hoa kỳ, theo họ, là có một nền văn hóa năng động, đại lượng và luôn luôn tiến hóa. Hoa kỳ chứng minh khả năng phát triển của các xã hội cấp tiến trong khi các xã hội thiên cận tỏ ra bất lực Chính những thành công dân chủ của Hoa kỳ làm cho các phong trào thoái hóa tức giận phát điên. Giải pháp của vấn đề khủng bố – theo những thức giả

nêu trên - tùy thuộc khả năng thực hiện những thay đổi to lớn trong nền văn hóa chính trị của thế giới Ả rập và Hồi giáo bằng mọi phương cách: quân sự, áp lực kinh tế, ngoại giao..vv..

Trước đây, Tổng thống William Clinton từng rêu rao: “Không có điều gì xấu tại Hoa kỳ mà không tìm được thuốc chữa trong cái tốt của Hoa kỳ.” Trong bài diễn văn tại Atlanta ngày 31 tháng 12 vừa qua, Tổng thống George W. Bush cảnh báo Thế giới: “Nếu các ông không ôm ấp trong tận đáy lòng những giá trị mà chúng tôi trân quý thì các ông cũng nằm trong danh sách của chúng tôi, *Si vous ne chérissez pas au plus profond de vos coeurs les valeurs qui nous sont les plus chères, alors vous aussi vous êtes sur notre liste..*”

Khi đảng phái đối lập trong xứ không còn hoạt động mạnh thì các tổ chức nghiên cứu think tanks, các nhóm áp lực lobbies và báo giới trí thức thường đóng vai trò hệ trọng bằng cách nêu ra những bài toán chính trị với Quốc hội. Bộ tham mưu của TT Bush hoạt động tích cực để giới hạn, kiểm soát và tránh né thảo luận – phỏng được bao lâu? - những vấn đề hắc búa như bản tính thật sự của khủng bố, việc CIA đào tạo và huấn luyện Ben Laden trước đây, sự Hoa kỳ hỗ trợ cho các nhóm Hồi giáo chính thống tại A Phú Hãn, Irak, Iran, Pakistan...vv..

II – VÌ SAO THẾ GIỚI PHẢN BÁC HOA KỲ ?

Từ ngày lập quốc đến nay, trên hai thế kỷ, Hoa kỳ thành công ổn định nội bộ, mở rộng biên thùy, đưa nhân loại ra khỏi hai cuộc Thế chiến và chấm dứt Chiến tranh lạnh. Hoa kỳ viện trợ nhiều nhất cho khối quốc gia chậm tiến và không ngớt đề cao Tự do và Nhân quyền. Bản Hiến pháp năm 1787 được xem như một mẫu mực dân chủ. Hoa kỳ luôn luôn xung phong làm cảnh sát viên quốc tế. Nơi nào “tối lửa tắt đèn” thì liền kêu cứu với Hoa Thịnh đốn. Tuy nhiên, Hoa kỳ hiện là nước bị đả kích mạnh nhất. Sự bất mãn đối với Mỹ bắt đầu sau Chiến tranh lạnh kết thúc và không ngớt tăng các thập niên gần đây.

Tại Mỹ, tạp chí *Times*, *Foreign Affairs*, *Foreign Policy*... đã công khai nêu câu hỏi: “ Tại sao Thế giới thù hận chúng ta? ” Tháng 11 năm ngoái, Viện Gallup phỏng vấn 10.000 người Hồi giáo tại nhiều xứ: “ Vì sao ghét Hoa kỳ? ” Kết quả cho biết đa số trả lời họ không chấp nhận “ chính sách đàn anh và bá đạo của nước này, chỉ biết có Quyền lợi “. Ý kiến của dân chúng ở Âu châu và Á châu cũng gần giống như thế.

Năm 1993, tại Liên Hiệp Quốc, liền sau khi nhậm chức, TT Clinton tuyên bố Hoa kỳ sẽ trả đũa và trừng phạt “ các nước côn đồ, rogue states ” bằng “ hành động đa phương, nếu có thể nhưng đơn phương, nếu cần thiết. ” Ngoại trưởng Madeleine Albright và Bộ trưởng Quốc phòng William Cohen xác nhận thêm Hoa kỳ sẽ can thiệp quân sự, khởi hội ý trước với Hội đồng An ninh LHQ, khi những “ quyền lợi trọng yếu ” của Mỹ bị đe dọa. Danh từ vital interest được giải thích là sự lui tới tự do các thị trường then chốt (marchés-clés) và việc xử dụng những nguồn năng lực (sources d'énergie) và tài nguyên chiến lược (ressources stratégiques). Mặt khác, quyền lợi trọng yếu phải do cơ quan tài phán Hoa kỳ ấn định. Bình luận gia Robert S.Livak đã tóm tắt quan điểm độc tôn của chính quyền Mỹ bằng một câu châm biếm: “ Một nước côn đồ là một nước được Hoa kỳ định nghĩa như thế, Un État voyou est celui que les États-Unis définissent comme tel. ” Mỹ dùng lý lẽ của kẻ mạnh.

Chuyện gì đã xảy ra ngày 11.9.2001? Lực lượng tấn công Hoa kỳ không phải là một quốc gia. Không một nước nào có thể kiểm soát sự đe dọa bằng nguyên tử. Thế giới kinh hoàng vì các cảm tử quân khủng bố không có quốc tịch rõ ràng, không có chính phủ hay tổng hành dinh và thuộc nhiều hệ thống với nguồn tài trợ dồi dào từ nhiều phía. Chúng di chuyển như bóng ma qua các biên giới, dùng phương tiện thô sơ để tấn công và có đức tin mãnh liệt. Đây không phải là một cuộc chiến quốc tế cổ điển (vì không có xứ nào tuyên chiến hay tham chiến với tư cách quốc gia) hay một cuộc nội chiến (guerre civile) hay một chiến tranh dân quân (guerre de

partisans), một cuộc chiến tranh cách mạng hay một cuộc chiến dành độc lập (vì không chủ trương giải thoát để lập một nước mới). Một điều oái oăm: có nhiều nhóm Hồi giáo trên thế giới đã tố ngược Hoa kỳ mới chính là một *rogue state*. Ngày 19.6.2000, Ngoại trưởng Albright đề nghị danh từ “*States of concern*, Quốc gia gây lo ngại”, ôn hòa hơn, để thay thế.

Chính sách tấn công phòng ngự của chính quyền Bush nhằm ba mục tiêu: Trước hết, đem lại một thay đổi sâu rộng trong chiến thuật bảo vệ sự an toàn và khuếch trương khả năng của Hoa kỳ đánh bại đối phương. Ưu tiên thứ hai là tạo thêm các dự trữ dầu hỏa ở ngoại quốc vì theo bản phúc trình của nhóm *National Energy Policy Development Group*, năm 2020 Mỹ phải nhập cảng thêm 60% của sản lượng dầu hỏa tiêu thụ hiện nay. Để tránh *Arabie Séoudite* và khối *OPEC* bất chệt, Mỹ hướng về các nước sản xuất tại biển *Caspienne* (*Azerbaijan* và *Kazakhstan*), sa mạc Phi châu (*Angola*, *Nigeria*) và Châu Mỹ La tinh (*Colombie*, *Mexique*, *Vénézuéla*). Ưu tiên thứ ba – được TT Bush trình bày ngày 20.9.2002 – là tìm bắt và tiêu diệt khủng bố khắp mọi nơi bằng một chiến dịch kéo dài, có thể lan qua đến *Irak* và *Iran*. Mở rộng sự bá chủ của Hoa kỳ trên địa cầu là mục tiêu tối thượng,

Một chiến thuật như thế đem lại rủi ro đẩy mạnh chiến cuộc, gây sa lầy tại *Trung Đông* và kéo theo kinh tế suy sụp ở Mỹ. Viễn ảnh chiến tranh gây nhiều phản ứng. Từ Luân đôn đến *Florence* cũng như tại *Đông Á*, dân chúng biểu tình rầm rộ. Ngày 25.12.2002, nhân dịp lễ Giáng sinh, Đức Giáo hoàng *Jean Paul II* kêu gọi văn hồi hòa bình tại *Trung Đông* bằng thương thuyết. Các nghiệp đoàn thuộc *AFL-CIO* cùng với tin đồ Công giáo xuống đường tại *Hoa Thịnh Đốn* và *Los Angeles*. Ngày 26.10.2002, lối 80 000 người chống chiến tranh *Irak* tại *San Francisco*. Trong cuộc chiến Việt Nam, phải đợi cho đến 1967, tức hai năm sau khi Quân đội Mỹ tham chiến, mới xảy ra biểu tình phản chiến, do sinh viên trong tổ chức *Students For a Democratic Society (SDS)* phát động, với sự ủng hộ của một thiểu số dân sự, lối 37% của quần chúng Hoa kỳ.

III - GHÉT CHÍNH SÁCH NHƯNG YÊU CỐ CHẾ

Hành pháp Hoa kỳ còn có những quyết định qua mặt Liên Hiệp Quốc mà Hoa kỳ đã hô hào thiết lập sau Đệ nhị Thế chiến: giải hủy Hiệp ước quốc phòng chống hỏa tiễn ABM, từ chối ngày 1.7. 02 tham gia Tòa án Hình sự Quốc tế, phủ nhận toàn bộ các Thỏa ước liên hệ đến an ninh của địa cầu và tài giảm binh bị ký trong thập niên 90, không thông qua Hiệp ước 1995 về việc cấm thí nghiệm nguyên tử (Comprehensive Test Ban Treaty, CTBT). Mặt khác, Hoa kỳ chống đối Irak, Iran và Bắc Triều tiên - được Hoa Thịnh Đốn mệnh danh “mauvais proliférants” tức quốc gia xấu, chuyên phổ biến hạt nhân – nhưng lại nhắm mắt làm ngơ đối với các xứ thân hữu Pakistan, Israel và Ấn độ (được gọi là bons proliférants!). Về vũ khí hóa học, Hoa Thịnh Đốn tố cáo Lybie, Iran, Bắc Triều Tiên, Soudan, Irak và Cuba vi phạm Hiệp ước Quốc tế trong lúc Mỹ không tự chế trong lãnh vực sản xuất. Hoa Thịnh Đốn cổ vũ Dân chủ và kêu gọi Nhân quyền nhưng lại ủng hộ những chế độ độc tài như Pakistan và Tunisie. Tóm tắt, thái độ phân biệt văn hóa “Chúng ta và Họ” cũng như khuynh hướng của Hoa kỳ coi thường công luận không tạo cảm tình trong thế giới..

Cuộc khủng hoảng quốc tế hiện nay không phải là một cuộc khủng hoảng về Giá trị (values) hay các nền Văn minh (civilizations) . Đích thực, đây là một cuộc khủng hoảng về Quyền lợi (interests). Đúng vậy, các giá trị Tây phương (Western values) – nếu thẩm lượng đúng mức - được phổ biến rộng rãi (tuy không toàn cầu) và được khâm phục, ngay cả trong giới Hồi giáo. Vấn đề then chốt là trong cuộc khủng hoảng này hai phía chống nhau không thông hiểu “quyền lợi” và “chính sách” của đối phương. Vì thế chưa tìm ra lối thoát. Điểm khích lệ là hòa giải tranh chấp quyền lợi (conflicts of interests) dễ hơn giải quyết tranh chấp về giá trị (conflicts of values).

Cho đến nay, trong nhãn quan của Thế giới, Hoa kỳ là

quốc gia nêu gương sáng trong phạm vi cởi mở chính trị, độc lập về tư pháp, tuân hành thủ tục pháp định, khuyến khích tư doanh, tưởng thưởng sự thành đạt, tạo cơ hội kinh tế và chủ trương một xã hội di động. Ngoài ra, hệ thống giáo dục tại Mỹ được xem như có nhiều ưu điểm, trình độ kỹ thuật cao, khai phóng, chấp nhận dị biệt, đề cao nhân phẩm và tự do. Hoa kỳ đạt tương đối mau chóng tới vị thế siêu cường không phải chỉ vì có sức mạnh quân sự và kinh tài vô địch mà còn nhờ có những cơ chế tân tiến và vững chắc về dân chủ. Nền Hòa bình Pax Americana kéo dài gần một thế kỷ nay. Bí quyết để tồn tại khá lâu của đế quốc La mã, Ottoman và Anh nằm trong sự ưu việt cơ chế (institutional superiority) của những đế chế này đối với các chư hầu. Cơ chế ưu việt tạo ra quyền uy tinh thần và tâm lý. Quyền uy này là căn bản của sự chính thống (legitimacy) và gây tin tưởng (credibility) trong dân gian.

Bản Hiến pháp không thay đổi của Hoa kỳ từ năm 1787 có ghi rõ, trong phần dẫn đầu, nhu cầu thể hiện một “sự đoàn kết luôn luôn toàn hảo hơn, an union always more perfect.” Đoàn kết không riêng ở Mỹ quốc mà cho cả nhân loại. Thật tai hại nếu chính sách của nước này - vì quyền lợi cấp thời - tạo những chênh lệch và bất công trên địa cầu, phản lại lý tưởng cao đẹp do các người cha đẻ của Hiệp Chúng Quốc đề xướng.

. Thế giới của thế kỷ 21 có ba ước vọng mà cũng là ba mục phiêu tối thượng: Hòa bình, Dân chủ và Tự do mua bán. Đến nay chưa có một ước vọng nào được thể hiện toàn vẹn và vững chắc. Dù là một siêu cường có khả năng hoàn tất nhiều việc, Hoa kỳ không thể đơn phương bảo vệ, gìn giữ và mở rộng các mục phiêu vừa kể trên địa cầu. Sức mạnh nào cũng có giới hạn. Hoa kỳ cần có bạn và đồng minh. Không chấp nhận quan điểm này, Hoa kỳ sẽ tự cô lập trong một thế giới chống đối, hỗn loạn và chia rẽ nguy hiểm. Ngày tàn của sức

mạnh Hoa kỳ sẽ bắt đầu từ đó.

Bình luận gia Michael Mandelbaum nhận định chí lý:
“Lãnh đạo thế giới có nghĩa là hành động không như Tổng tư lệnh mà như người gác cửa của thế giới”

LÂM LỄ TRINH

Thủ Hoa Trang,

“THƯ TỊCH:

1. “The inadequacy of American Power” by Michael Mendelbaum, *Foreign Affairs*, Sept- Oct.2002

2. “Loving and hating America” by John Waterbury, *Foreign Affairs*, Jan-Feb.2003

3. “Bush at war” by Bob Woodward, *Simon & Schuster*, NY, 2002

4. “Y a t-il des États voyous? La Raison du plus fort” par Jacques Derrida, *Le Monde Diplomatique*, Janv.2003

5. “ The real roots of Arab Anti-Americanism” by Barry Rubin, in *Foreign Affairs*, Nov-Dec 2002

6. “Understanding the Enemy” by Michael Doran in *Foreign Affairs*, Jan- Feb 2002

7. “Une nouvelle doctrine militaire américaine. Guerre en réseaux contre un ennemi diffus » par Francis Pisani, dans *Le Monde Diplomatique*, Juin 2002.

**28 năm
sau thử
nhìn lại
và nghĩ gì
về cuộc di
tản của
TVB/
QGVN**

Viết cho những ngày
cuối tháng 4/75
Trần Hữu Hiền K/18

*-Thành kính nghiêng mình trước Anh
Linh Cố TT/Lâm Quang Thơ Cựu CHT/TVB/
QGVN năm 1975*

*-Thân tặng cựu SVSQ 4 khóa 28, 29,
30, 31*

*-Thân tặng các Niên Trưởng, Niên đệ,
các bạn cùng khóa (Phúc, Nhật, Chính, Toàn)
các bạn thuộc K/VHV đã có mặt trong suốt
hành trình di tản.*

Năm 1975, hai năm sau khi toàn
thể nhân dân miền nam Việt Nam bị
cưỡng chế qua hiệp định Ba Lê
1973, vận nước đã đến hồi nghiêng
ngả, tình hình quân sự của vùng 1
và vùng 2 chiến thuật trở nên trầm
trọng trong một thế chiến thiếu yểm
trợ cả về vũ khí, đạn dược lẫn tiếp
liệu. Sau khi mất Ban Mê Thuột,
vùng Cao Nguyên dọc theo dãy
Trường Sơn gồm Pleiku, Kontum đã
được lệnh di tản, sự kiện này đã làm
cho người dân thành phố Đà Lạt
bàng hoàng sục động.

1- TÌNH HÌNH TỔNG QUÁT.

Khoảng cách từ Ban Mê
Thuột đến Đà Lạt không xa, bước
qua Buôn Đam Rông (một buôn
Thượng thuộc TK/Darlac) là vào
ngay lãnh thổ TK/ Tuyên Đức. Từ
đây đồng bào Thượng vẫn thường
mang những vật dụng kiếm được
như hoa lan, các đồ ăn thiên nhiên
lên trao đổi với chúng ta tại chợ Hoà

Bình vào những buổi sáng sớm. Đà Lạt từ xưa vốn là một nơi thanh bình, ít thấy không khí chiến tranh, ngoại trừ một lần vào tết Mậu Thân 68, nhưng bây giờ thì không khí chiến tranh đang dần dần lan tràn đến.

Đã có lúc người dân thị xã thực sự hốt hoảng bởi tin đồn thất thiệt: Việt Cộng đã về đến chợ! Người ta bàn tán, lo âu, người ta đã nghĩ đến chuyện phải rời Đà Lạt để đến một nơi an toàn hơn, rồi những chiếc xe vận tải được bao thuê riêng hoặc hùn hạp bởi nhiều gia đình để di tản toàn bộ tài sản đã dành dụm được từ bấy lâu nay. Người ta tụ tập tại bến xe đò, nhưng đông nhất và ồn ào nhất vẫn là tại nhà ga, nơi bán vé của hãng hàng không Việt Nam. Bị lôi cuốn vào cơn hốt hoảng, bởi tình hình chiến sự đang suy sụp tại vùng 1 và 2, một số sĩ quan trường Võ Bị đã cố gắng tìm cách đưa gia đình về Sài Gòn bằng đường Hàng không, nhưng tài chính thì eo hẹp, phương tiện lại khó khăn! Thì may thay vì truyền thống Võ Bị và nhất là vào lúc khó khăn, quý vị sĩ quan ấy đã được giúp đỡ tận tình bởi một phu nhân thuộc gia đình Võ Bị đang làm việc cho hãng hàng không Việt Nam tại phòng vé. Chị đã sử dụng hết khả năng chức nghiệp với tấm lòng vô vụ lợi như: Bán vé chịu hoặc tặng không cho gia đình bạn những vé ưu tiên của chồng con mình, và dĩ nhiên nhà chị đã là nơi giúp đỡ thường xuyên ngoài giờ làm việc. Nhờ vậy Trường Võ Bị

*đã giảm đi một phần gánh nặng cho cuộc di tản và... các đảng
phu quân cũng được thảnh thơi hơn để lo đại sự.*

*Vì nhiều lý do khác nhau, một số các phu nhân đã ở lại
Đà Lạt, các chị đã được các phu quân huấn luyện sử dụng
thành thạo vũ khí trong một thời gian ngắn để hằng đêm cùng
chồng cùng sinh viên phòng thủ, bảo vệ ngôi trường thân
yêu.*

*Tay súng theo chồng tay bế con,
Cùng chàng không thẹn với non sông,
Chân Em nặng chiu đôi giày trận,
Đạp đất sông pha, rạng má hồng.*

*Ngay sau khi Ban Mê Thuột bị thất thủ, Thiếu Tướng
Lâm Quang Thơ CHT/TVB/QGVN được chỉ định làm Tư Lệnh
khu chiến thuật bao gồm TK/Tuyên Đức và tỉnh Lâm Đồng,
TVB được đặt trong tình trạng báo động, SVSQ bị cấm trại
100 % để ngày đêm lo phòng thủ trường, đồng thời cũng
được huấn luyện thêm về chiến thuật, về cách sử dụng vũ khí
và mìn chống chiến xa, chống biển người, quanh trường cũng
được tăng cường thêm hệ thống mìn claymore, hệ thống giao
thông hào cũng được nới rộng và đào sâu thêm, những cao
điểm như Đồi Bắc, trên nóc các doanh trại của trung đoàn
svsq, khu văn hoá vụ đều được đặt thêm các ổ súng phòng
không đại liên 50 để chống trả trong trường hợp có máy bay
địch tham chiến.*

*Vì vắng bóng SVSQ/VB ngoài phố, Đà Lạt đã trở nên
vắng vẻ và buồn tẻ, nhất là vào những ngày cuối tuần, rồi
người ta thì thâm bàn tán, ngơ ngẩn như nhớ nhung! Ai lên xứ
Hoa Đào lại không muốn dừng chân ghé thăm TVB! Và mỗi
lần hè đến là các chàng SVSQ/ Quân y lại mong mỏi được trở
lên Đà Lạt và vào TVB để được thụ huấn tiếp phần huấn
luyện quân sự và cũng để nối tiếp những mối tình còn dang
 dở, thơ mộng.*

Bây giờ thì những tình nhân ấy,

*Tóc đã phai màu với thời gian.
Nhưng trong lòng vẫn còn vương vấn,
Một sớm mai về, rạng vinh quang.*

Bên cạnh không khí chiến tranh đang bao trùm, chương trình làm đẹp thành phố bởi quỹ viện trợ vẫn tiếp tục, từng toán người với quần áo đồng phục hàng ngày vẫn thản nhiên đi trồng cây, đắp cỏ quanh bờ hồ, họ vẫn cầm cuốc, nhẩn nại đi trám từng lỗ hổng trên các con đường trong thành phố. Nhưng sự kiện đó cũng không đủ để làm giảm đi tình hình căng thẳng, sự lo lắng của người dân.

Tại phi trường Cam Ly, nhiều chuyến C130 đã đáp khẩn cấp để chở đi những vật liệu của lò nguyên tử cũng như những bản đồ còn tàng trữ tại nha Địa Dư. Những ngày vào cuối tháng 3/75, tình hình chiến sự mỗi ngày một sôi động: Bộ tư lệnh tiền phương của Quân Đoàn 2 đã rời về Nha Trang, tin tức cho biết Việt Cộng đã tràn qua Khánh Dương và trên đường tiến về Khánh Hòa (Nha Trang). Tại Nha Trang một số tù vượt ngục đang phá phách, đang làm đảo lộn trật tự thành phố, và Nha Trang có cơ hội bị bỏ ngỏ. Tại Phan Thiết đoàn người di tản đã tràn vào thành phố, một số quân nhân vô kỷ luật đã bắt đầu cướp phá. Tại Lâm Đồng, lực lượng Địa Phương Quân chạm mạnh với lực lượng chính qui vc, một vài chiếc xe Molotova còn vấy máu vc đã được kéo về triển lãm ngay tại chợ Hoà Bình. Dân chúng rủ nhau đi xem với tâm trạng buồn vui lẫn lộn! Đây là thành tích chiến thắng của quân dân ta, nhưng cũng không thể chối cãi được về sự hiện diện của Cộng Quân đã gần kề! Cũng tin từ Lâm Đồng, toán tiền thám đã phát hiện một đoàn xe tăng của vc di chuyển trong đêm đang hướng về phía tòa tỉnh (sau này phối kiểm lại được biết Việt Cộng đã sử dụng một số xe Be, tháo ống khói, ngụy trang giống xe tăng cho máy nổ lớn rồi chạy tới chạy lui trong đêm để áp đảo tinh thần quân ta). Rồi Tiểu Đoàn 203 ĐPQ/TK/Tuyên Đức báo cáo có chạm mạnh hiện đang mất liên lạc với một đứn con.

Trước tình hình nghiêm trọng ở khắp nơi, là một vị

Tướng đã nhiều kinh nghiệm chiến trường Ông thừa hiểu dù với tinh thần chiến đấu dũng cảm của SVSQ/VB, cả toàn quân thuộc TK/Tuyên Đức cũng không thể nào chống cự lâu dài với quân chính qui vc đồng thời các đường tiếp vận cho Đà Lạt đang bị chúng tiến chiếm và cắt đứt. Ông đã gọi về Bộ Tổng Tham Mưu nhiều lần để xin lệnh di tản nhưng đều được trả lời: Cố thủ - chờ lệnh!. Với bản tính ít nói thường ngày, tình hình chiến sự như ngọn lửa bùng cháy đang thiêu đốt tim gan. Ông đi tới, đi lui với cây gậy chỉ huy, vẻ mặt đăm chiêu khắc khoải! Có lẽ Ông đang nghĩ nhiều về SVSQ 4 khoá, họ còn quá trẻ với tuổi đời và tuổi lính, họ sẽ là giường cột cho Quốc Gia sau này! Không.. Không thể phí phạm tuổi trẻ của họ như vậy được! Và Ông đã đi đến quyết định di tản TVB/QGVN và các đơn vị thuộc TK/ Tuyên Đức ra khỏi Cao Nguyên vào ngày 30/3/75, chúng ta tạm gọi là ngày N.

2.- TVB/QGVN DI TẢN: Ngày N là ngày mà chúng tôi đã làm lễ hạ Quốc, Quân Kỳ một cách đơn sơ trong niềm đau đớn tủi nhục, ngày mà không ai trong chúng tôi có thể ngờ đến, nhưng thực sự nó đã đến như một cơn ác mộng, như một luồng gió lạnh buốt, tạt vào mặt, và như nghe đâu đây hồn thiêng sông núi nhắc nhở chúng tôi nhớ lại lời thề son sắt ngày nào tại Vũ Đình Trường Lê Lợi. Tự nhiên tôi thấy cay ở mắt, mặn ở môi! Chính cái cảm giác này đã trở về với tôi thêm một lần nữa, khi tôi và gia đình cùng đoàn người di tản có mặt trên các chiến hạm thuộc Hạm Đội Hải Quân Việt Nam cùng nhau nghiêm chỉnh làm lễ hạ Quốc Kỳ trước khi được phép vào vịnh Subic- Philippine.

Mỗi lần vĩnh biệt ra đi,

Mỗi lần lại hỏi làm gì mai sau ?

Gắng lên đoàn kết xem nào,

Ba cây chụm lại, biển sâu lấp bằng!

Theo kế hoạch dự trù từ nhiều ngày trước, Thiếu Tướng Lâm quang Thơ đã dùng TD/203/ĐPQ hành quân diệt địch từ thác Prenn qua núi Vôi đến phi trường Liên Khương, mục đích đánh lạc hướng địch khiến chúng phải bám sát Tiểu

Đoàn / ĐPQ hầu ngăn chặn đường lui quân của ta về hướng này.

Vì không tin tưởng vào một đơn vị nào khác hơn là Trường VB nên Thiếu Tướng Lâm quang Thơ đã sử dụng Trung Đoàn SVSQ làm nỗ lực chính cho cuộc di tản. Ngay từ sáng sớm ngày N, hai đại đội SVSQ đã được GMC đưa đi giữ an ninh lộ trình dọc đường từ Đà Lạt xuống Đơn Dương, 2 đại đội kế tiếp được lệnh hộ tống toàn thể gia đình quân nhân cơ hữu xuống chân đèo Sông Pha và lập đầu cầu tại đây. 4 Đại đội còn lại làm thành phần trừ bị và sẽ di chuyển cùng với BCH, trong lúc này đại đội Công Binh sửa soạn đặt chất nổ tại nhà thí nghiệm nặng, thư viện, khu văn hoá vụ, nhà Bộ Chỉ Huy và một số vũ khí nặng không thể mang theo được còn nằm ngổn ngang trên sân cỏ Trung Đoàn. Khoảng 5 giờ chiều cùng ngày đoàn GMC đưa gia đình binh sĩ đã trở về nhưng không đủ để chở hết vì một số xe còn bị kẹt trên đường bởi sự hỗn độn và đông đảo của đoàn người di tản, hai đại đội SVSQ được lệnh di chuyển bộ bằng lối sau ra khu Chi Lăng, 2 đại đội còn lại tháp tùng BCH/HQ rời trường lúc 5 giờ chiều.

Tháp tùng BCH/HQ của Thiếu Tướng Lâm quang Thơ gồm: Đại Tá TKT/TK/Tuyên Đức, Đại Tá CHT/ trường/ CTCT, Trung Tá/ trưởng ty/ Cảnh Sát. BCH/HQ được hộ tống bởi 1 tiểu đội Quân Cảnh và 1 thiết giáp xa M.113. Khi đoàn xe của BCH đến trước trung tâm huấn luyện cảnh sát đã chiến, Tướng Thơ cho lệnh dừng lại, Ông bước xuống xe, bóng tối vừa phủ kín toàn vùng đồi núi, Ông quay lại ra lệnh cho sĩ quan truyền tin liên lạc một lần chót với các đơn vị để biết chắc rằng không còn một đơn vị nào ở trong trường, đơn vị SVSQ chót đã thật sự xa khỏi trường rồi và đại đội công binh đã sẵn sàng ? Rồi Ông quay lại tự cầm lấy ống liên hợp khỏi tay vị sĩ quan truyền tin hỏi: - Công Binh sẵn sàng chưa?- Công Binh trả lời: - Dạ đã sẵn sàng!

Mặt Ông danh lại, hàm răng nghiến làm nổi lên những vết gợn trên hai má, da Ông đã đen bây giờ đổi thành màu xám chàm vào đêm tối: - Cho nổ! - Một tiếng nổ long trời, một

cuộn lửá bốc lên! Tôi nghe như đầu đầu có tiếng thờ dài nghẹn ngào, Ông quẩng mạnh ống liên hợp rồi nặng nề bước lên xe ra lệnh: - Đi!

Tôi quay lại về phía ngôi trường thân yêu, bây giờ chỉ còn là một đám khói tan loãng làm thành một vạt mây dài trải mầu tang tóc chìm trong những tiếng nổ bập bùng từ kho đạn này sang kho đạn khác. - Thôi vĩnh biệt Trường Mẹ thân yêu!

Khi đoàn xe lên ngang đỉnh đèo thì bị chặn lại bởi những lần đạn đại liên bắn chéo hai bên từ một ải địa đầu của đơn vị ĐPQ thuộc tỉnh Phan Rang và giầy kềm gai đang quấn quai nằm chẵn ngang trên đường. Sau khi đã liên lạc được với viên Đại Đội Trưởng, xác nhận với họ đây là TVB/QG/DL, nhưng viên đại đội trưởng vẫn không cho đi,viên cố đang liên lạc và đợi lệnh của Tỉnh.- Giọng Tướng Thơ chậm rãi nhưng không kém phần gắt gỏng:- Cái thằng Tỉnh Trưởng của anh, giờ này Nó trốn đi đầu rồi! Tôi là Thiếu Tướng Lâm quang Thơ CHT/TVB/QGVN Kiêm Tư Lệnh KCT. Tôi ra lệnh cho anh mở cửa đầu! Chỉ một phút sau lính trong đồn chạy ra cuộn dây kềm gai lại, đoàn người di tản tiến lên và có lẽ lính trong đồn cũng đã thừa dịp trà trộn đi theo đoàn người di tản.

Đứng từ trên đèo nhìn xuống, những đóm đèn rục sáng chạy ngoằn ngoèo như con rắn khổng lồ đang trườn mình xa xa, vì không đủ xe nên một số SVSQ/VB đã phải đi bộ tới Đơn Dương mới có xe để tiếp tục đi nốt đoạn đường còn lại. Trường Võ Bị di chuyển suốt đêm thì tới chân đèo Sông Pha thuộc TK/ Phan Rang vào sáng hôm sau. Sau khi kiểm điểm quân số,sắp xếp các đơn vị đầy đủ, TVB tiếp tục di chuyển về hướng Quốc lộ 1, ngày N+1.

Khi gần đến QL1, địa phận của tỉnh Phan Rang, tại đây tôi đã thấy nhiều thanh niên với quần áo đủ loại, họ đang đi lại trên đường để ngăn chặn xe cộ hay kiểm soát người qua lại với dáng điệu hung hăng, hỗn láo, đoàn xe của TVB phải đi chậm lại trong tư thế sẵn sàng.

Ra đến QL1, đoàn xe của TVB sát nhập để cùng di tản

chung với đoàn người chạy từ Bắc xuống Nam, qua Cà Ná, Vĩnh Hảo, Hòa Đa, Phan Rí, những địa danh quen thuộc gợi lại trong tôi những kỷ niệm hành quân truy lùng và tiêu diệt địch về quấy phá nhân những ngày bão lụt năm nào, Đoàn người di chuyển lúc nhanh lúc chậm bởi những xe cộ và những tài sản bỏ lại trên đường, đoàn xe của TVB vẫn giữ được hàng ngũ liên tục cho đến Phan Thiết vào khoảng 4 giờ chiều cùng ngày.

Thiếu Tướng Lâm quang Thơ lên trực thăng của tiểu khu bay về Sài Gòn để lo phương tiện di tản cho TVB, quyền chỉ huy trao lại cho Đại Tá QSVT và Trung đoàn sinh viên được lệnh phòng thủ qua đêm tại ty Kiến Thiết chờ lệnh mới.

Sáng sớm ngày N+2, khi trời vừa hừng sáng, chúng tôi một vài sĩ quan vừa chia nhau gói cơm sấy thì VC bắt đầu pháo vào thành phố. Một vài tiếng nổ rải rác chưa xác định được vị trí. Đoàn người di tản hốt hoảng, tán loạn, rồi thành phố đột nhiên im lặng như đang chờ đợi một biến cố xảy đến... không có tiếng súng nhỏ nổ rải rác, như vậy tạm đoán VC không sử dụng chiến thuật tiền pháo hậu xung. SVSQ được lệnh mở đội hình tiến về phía bờ biển, họ làm lì ghìm súng tiến bước dưới sự điều động của SVSQ khoá đàn anh và dưới quyền chỉ huy của các sĩ quan cán bộ dày dặn kinh nghiệm chiến trường, kéo theo sau họ là cả đoàn người di tản, họ cố bám sát lấy SVSQ/VB vì họ thừa hiểu rằng BTM có bỏ ai thì bỏ chứ không bao giờ bỏ rơi VB/DL. Đảo mắt một vòng, tôi chỉ thấy SVSQ/VB đang hiện ngang tiến bước, họ là một đơn vị duy nhất còn hàng ngũ, còn tinh thần kỷ luật để sẵn sàng chiến đấu bảo vệ Quê Hương và an toàn cho Đồng Bào.

Nhìn quanh đây chỉ thấy Alfa đỏ,
Dáng kiêu hùng và nét mặt hiện ngang
Bước chân đi trên hoang phế, điều tàn,
Xây dựng lại Quê Hương đang đổ nát!

Chúng tôi đưa SVSQ ra bờ biển vì được lệnh sẽ có tàu Hải Quân vào đón, nhưng khoảng 1 giờ sau lại được lệnh tiếp tục di chuyển về Bình Tuy, khi svsq đã an vị trên xe rồi, lúc

này chúng tôi mới khám phá ra một số GMC cơ hữu đã bị hút hết xăng từ đêm qua. Để kịp di chuyển về Bình Tuy trước khi trời tối theo đúng kế hoạch của Mặt Trời, SVSQ được lệnh dồn thật chặt lên những xe cơ hữu hiện còn đủ xăng, số còn lại phân tán lên các xe khác trong đoàn di tản, cố gắng đi thành từng nhóm, di chuyển gần nhau và dồn lên phía trước mỗi khi đoàn xe ngừng lại (vì tin tưởng vào VB/ĐL nên đồng bào rất vui vẻ để SVSQ/VB quá giang). Nhờ vậy TVB vẫn giữ được hàng ngũ liên tục trong khi di chuyển. Lần ngừng quân lâu nhất là khoảng đường gần ngã ba từ Q11 vào Bình Tuy. Chúng tôi cùng với một số SVSQ tản bộ lên phía trước để tìm hiểu sự việc thì nhận ra 2 SQ, Một là Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn BDQ, một là chi đoàn trưởng chi đoàn thiết giáp 113, cả hai cùng xuất thân từ trường Võ Bị/Đà Lạt, cùng trên đường di tản về đây với đơn vị không đầy đủ. Đoàn người di tản phải ngừng lại quá lâu vì một số thường dân vội vã đi trước đã đội ngược trở lại báo cho biết: Phía trước có chốt của VC, không thể đi được, một số thường dân di chuyển bằng xe hai bánh không biết cứ đi đã bị bắn ngã, còn nằm bên đường không biết sống chết ra sao! trước tình thế như vậy, chúng tôi các cù VB gặp nhau trên bước đường hoạn nạn, sau khi bàn tính với nhau, bằng mọi giá là phải dẹp chốt VC để đưa các khoá đàn em và toàn bộ TVB/QGVN vào Bình Tuy an toàn, thế là nghị thức Thiết Giáp Bộ Binh được áp dụng rất là ngoạn mục. Địch quân hoảng sợ chém về chạy về phía tiểu khu (sau này được biết đó không phải là chốt của VC) Chúng tôi,TVB và đoàn người di tản tiến lên rẽ vào ngã ba, hướng về phía tòa tỉnh, đi được một đoạn đường thì bị chặn lại bởi một hàng rào an ninh vô cùng chặt chẽ của TK. Bây giờ trời bắt đầu tối, chúng tôi nhận được lệnh bằng mọi giá phải đưa tất cả SVSQ lên phía trước vì: nửa đêm TK/ BT sẽ mở cửa chỉ cho TVB vào mà thôi! chúng tôi thi hành lệnh vừa bằng máy truyền tin vừa bằng phương pháp rỉ tai nên kết quả không mấy khó khăn, nhưng đêm im lặng trôi qua vô sự.

NgàyN+3, khi trời vừa hửng sáng, hàng rào an ninh

của tiểu khu hé mở với thiết giáp và nhiều lực lượng an ninh dàn chào đoàn người di tản! lệnh của TK/BT chỉ cho TVB đi vào mà thôi! SVSQ với đội hình hai hàng dọc bắt đầu tiến bước thì bỗng có tiếng súng nổ qua lại giữa lực lượng an ninh và một số tay súng trong đoàn người di tản bởi lòng ghen tức cho rằng BCH/TK đã kỳ thị. Một SVSQ trúng đạn bị thương nặng và cuộc di chuyển của SVSQ/VB phải ngừng lại để chờ sự điều đình giữa TK và nhóm quân nhân quá khích kia! Kết quả:- mọi người đều được vào nhưng phải bỏ lại tất cả các loại vũ khí. Để làm gương SVSQ/VB lại tiếp tục di chuyển, vũ khí được bỏ lại riêng một phía dưới sự kiểm soát của SQ/CB/TVB. Riêng ở phía bên kia, một quân nhân tỏ ra bướng bỉnh có hành động chống đối không chịu từ bỏ vũ khí nên đã bị lực lượng an ninh TK bắn gục ngay tại chỗ để làm gương, nhờ vậy mà cuộc di chuyển vào thành phố của đoàn người di tản đã diễn ra tốt đẹp.

Bên cạnh những biến cố dồn dập trên đoạn đường di tản thì ở hậu phương ngay khi hay tin TVB đã rời Đà Lạt thì những người Tình, người Vợ đã hàng ngày khắc khoải ngóng trông. Họ đã lặn lội ra Vũng Tàu vào các trại tạm trú để tìm tin tức, hay thả bộ ngoài phố hoặc trên những bãi cát dài để chỉ mong thấy được bóng một huy hiệu VB hay bóng một con tàu thăm thăm ngoài khơi, nhưng họ đã thất vọng và những hình ảnh đầy máu và nước mắt của đoàn người di tản miền Trung lại hiện ra trong trí tưởng tượng:

*Ai gây thảm cảnh chia lìa,
Ai reo thảm họa nã nê Trời.. ơi!
Ước gì thành cá ra khơi!
Ước gì có cánh kiếm người con thương.
Anh đi trăm nỗi đoạn trường,
Em về héo, hắt buồn thương nhớ chàng!*

TVB/DL và tất cả SVSQ được tạm trú riêng tại Ty Kiến Thiết, để tránh sự bám sát của đoàn người di tản, vào khoảng 3 giờ sáng ngày N+4, SVSQ và TVB được lệnh lên xe di chuyển gấp ra phi trường để được không vận về Biên Hoà rồi

về trường Thủ Đức tại Long Thành.

Tại Long Thành, 2 khoá 28 và 29 đã làm lễ mãn khoá với quân phục tác chiến, nón sắt dưới sự chủ tọa của Thiếu Tướng Nguyễn Bào Trị, Tổng Cục Trưởng Tổng Cục Quân Huấn. Ngay sau buổi lễ, các tân SQ được chở ngay về trình diện các đơn vị trực thuộc. Họ được đi phép mãn khoá hay không còn tùy theo nhu cầu chiến trường của từng đơn vị. Hai khóa 28+29 ra trường đã bổ xung đúng lúc cho QLVNCH những SQ ưu tú, họ như những liều thuốc bổ, như những dòng máu nóng chảy vào cơ thể, đẩy mạnh tiềm năng chiến đấu của QLVNCH vào giai đoạn chói

Hai khoá 30+31 còn lại, một lần nữa lại di tản chiến thuật từ Long Thành về Trường Thủ Đức cũ dưới áp lực mạnh của Cộng Quân vào chiến trường Long Khánh. Tại đây 2 khoá đã phối hợp với SVSQ/TĐ lập tuyến phòng thủ cuối cùng trước khi VC có thể tràn vào Thủ Đô Sài Gòn. Trước sự tấn công như vũ bão của Cộng Quân trong hai ngày 29 và 30/4 với tinh thần thà chết không đầu hàng, SVSQ/VB đã anh dũng chiến đấu, bắn hạ được nhiều chiến xa Việt Cộng ngay ngoài hàng rào phòng thủ, và họ vẫn tiếp tục chiến đấu mặc dù Tướng Dương văn Minh đã kêu gọi toàn quân bỏ súng đầu hàng vào sáng ngày 30/4/75.

Sự chiến đấu anh dũng, kiên cường của SVSQ/VB đã được hai ký giả Pháp Jean Larteguy và Raoul Coutard ghi nhận như là lực lượng trụ bị cuối cùng của QLVNCH đang hiện ngang tiến ra trận địa. Ký giả Larteguy viết:- Trong những bộ đồ trận còn mới với giầy bóng loáng, các SVSQ của TVB/QGĐL đã anh dũng hiện ngang đi vào cõi chết, Ký giả Raoul Coutard sau khi thu được trọn vẹn cảnh tiến quân bị hùng tráng của SVSQ/VBDL vào máy quay phim, Anh cố nén xúc động đặt câu hỏi với các SVSQ:

- Các anh có biết là các anh sắp bị giết ?
- Có chứ! Một sĩ quan chỉ huy bình thân trả lời:

Chúng tôi biết nhưng vì chúng tôi không chấp nhận
chủ nghĩa Cộng Sản.

Thà chết hiên ngang dưới bóng cờ,
Theo hồn sông núi diệt Cộng nô,
Cho dù thân xác tan thành bụi,
Máu sẽ tô thêm thắm lá cờ.

Khoá 30 mới hết một năm đầu huấn luyện, K/31 mới
xong 8 tuần lễ huấn nhục của TKS. Tất cả với tuổi lính còn
góa trẻ, nhưng họ đã trưởng thành khi quyết định chọn lựa
giữa SỐNG và CHẾT, giữa Cộng Sản và TỰ DO, quyết nơi
gương các đàn anh để bảo vệ ; Tổ Quốc, Danh Dự, Trách
nhiệm.

3- THAY LỜI KẾT: - Sau 5 ngày di tản với nhiều biến
cố xảy ra, toàn quân, toàn dân đã đến Bình Tuy an toàn. Riêng
TVB/QGVN đã được không vận về Long Thành đầy đủ, như
vậy cuộc triệt thoái khỏi Cao Nguyên của TVB/QG và TK/
Tuyên Đức dưới sự chỉ huy của Thiếu Tướng Lâm quang Thơ
đã thành công mỹ mãn. Sự thành công này được căn cứ trên
quyết định hợp lý và đúng lúc của Ông, cộng thêm với lòng
nhiệt thành, tận tâm lo lắng cho SVSQ cùng quân nhân các
cấp thuộc TVB để có đủ phương tiện về tới Long Thành. Thêm
vào với sự quan tâm của Bộ TTM đối với TVB qua nhiều giai
đoạn của cuộc di tản, đã là những bằng chứng hùng hồn để
vinh danh Thiếu Tướng Lâm Quang Thơ CHT/TVB/QGVN là
một vị Tướng có công hơn là có tội như Bộ TTM đã cáo buộc
và giam lỏng Ông vào những ngày chót.

Bây giờ Thiếu Tướng Lâm Quang Thơ đã cùng các cố
Niên Trường, Niên Đệ, những anh hùng Vị Quốc Vong Thân
đã về đến cõi VĨNH CỬU vẻ vang. Nhân ngày tưởng nhớ về
Trường Mẹ, chúng tôi xin kính cẩn nghiêng mình trước Anh
Linh của Quý Vị.

FLORIDA, KBC 4027 4/2003

CSVSQ/K18 Trần Hữu Hiền

MƠ THẤY SAIGON

*Đêm qua trong giấc ngủ
Tôi mơ thấy Sài Gòn
Dưới ánh đèn quuyến rũ
Em trắng bờ vai thon*

*Em cười xanh đuôi mắt
Ngồi bên người không
quen
Lả lơi âu yếm khách
Bằng làn môi gợi thềm*

*Tôi thấy trong khói thuốc
Những ly bia bọt trào
Ru đời đêm lốc cuốn
Ru hồn ngày chiêm bao*

*Thấy bao người mắng trẻ
Say lạc thú, quên đời
Như thiêu thân mê đấm
Ánh lửa đèn chơi vơi...*

*Thấy giàu sang thừa thãi
Là cán bộ đảng viên
Thấy đói nghèo khổ ải
Là giai cấp dân hiền*

*Thấy bàn tay gầy guộc
Níu cuộc đời trôi xa
Thấy những vôi bạch tuộc
Quấn hút đồng đô la*

*Thấy lẫn nhau, đàn trẻ
Dành tô nước phở thừa
Của người về du lịch
Bỏ lại trên bàn trụi..*

*Thấy thân nhiên người mẹ
Bán đứa con đầu lòng
Thằng con còn đỏ hỏn
Khóc trên tay người bỗng*

*Thấy những em bé gái
Tuổi mới chừng mười ba
Tóc chưa xanh lược chải
Mà xuân hồng phơi pha*

*Hăm chín năm cướp nước
Hỏi Trí Tuệ Đỉnh Cao
Làm gì cho tổ quốc???
Ôi, Sài gòn đây sao???*

Ngô Minh Hằng

MƠ THẤY SÀI GÒN II

(Thân mến gửi về Quê hương và
Đồng bào tôi bên kia bờ đại hải)

Hôm qua trong giấc ngủ
Lại mơ thấy Saigon
Thấy Bình Than réo gọi
Rửa hờn cho nước non

Đáp lời thiêng sông núi
Muôn người quyết đấu
tranh
Xua tan đi bóng tối
Xây cuộc sống an lành

Học sinh và quân đội
Công nhân cùng đảng
viên
Những người yêu Tổ Quốc
Đã oai hùng đứng lên

Họ đòi quyền dân chủ
Họ đòi đời tự do
Bao tháng năm tức nước
Ngày hôm nay vỡ bờ...

Họ đứng lên vì nước
Họ đứng lên vì đời
Diệt trừ loài bạo chúa
Uống máu người trên ngôi

Cho dân thôi khốn khổ
Cho nước thôi điêu tàn
Cho Nam Quan, Bản Giốc
Trả về người Việt Nam!!!

Rồi hung thần gục xuống
Và chính nghĩa vươn cao
Người nhìn người độ lượng
Trong tình thương đồng bào

Dưới cờ vàng, người mẹ
Mừng các con trở về
Dưới cờ vàng, đàn trẻ
Bảo nhau: Trời, vui ghê!

Bảo nhau: từ đây nhé
Buổi lâm than qua rồi
Bao nhiêu năm chờ đợi
Ngày này đây, bạn ơi!!!

Tôi thấy tôi nhập cuộc
Lá cờ vàng trên tay
Đồng ca bài Phục Quốc
Lệ mừng lên mắt, cay...!!!

Ngô Minh Hằng